

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΟΛΙΣ ο πατέρας Παριναγιάν κ' ο γιός του έφτασαν στην αυλή του μεγάρου Κολινύ, άκουσαν μιά φωνή νά λήη δυνατά :

— 'Ε, Μπέμ, τί άπόκανες ;

Γύρισαν τότε τό κεφάλι τους προς τό μέρος άπ' τό όποιο άκούστηκε ή φωνή κ' άναγνώρισαν τόν δούκα τής Γαύξης, ό όποιος κούταζε σ' ένα παράθυρο του έπάνω πατώματος.

— Ναι, ήταν ό Γαύξης, ό όποιος είχε άδηγήσει αυτοπροσώπως τούς έπιδρομείς στό μέγαρο του ναυάρχου.

Κατόπιν τόν είδαν νά χτυπάη την πόρτα του μεγάρου, ή όποία άνοιξε άμέσως, γιατί ό Κοσσέν, ό άρχηγός τών φρουρών, τούς όποιους είχε άρτήσει εκεί ό Κάρολος γιά τήν ασφάλεια του ναυάρχου, ήταν φίλος του.

Μόλις ό Κοσσέν είδε τόν Γαύξη, τόν ερώτησε :

— Τί έπαθμειτε, έξοχότατε ;

— Νά άρχισης... άπάντησε ό δούξ.

Άμέσως ή πόρτα άνοιξε διάπλατα και οι καθολικοί ώρμησαν μέσα, έχοντας μπροστά τους τόν Μπέμ.

Όταν βρέθηκαν στό πρώτο πάτωμα, άρχισαν νά σφάζουν άλύπητα όλους τούς ύπηρέτες.

Κατόπιν δταν έφτασαν μπρός στό γραφείο του Κολινύ, βρήκαν εκεί τόν γαμπρό του Τελινύ νά περιμένει με τό σταθί γυναιό.

— Ποιόν ζητάτε ; τούς ρώτησε τολμηρά ό γενναίος ούγενότος.

Οι δολοφόνοι έδίστασαν γιά μιά στιγμή και μόνο ό Μπέμ τώλημσε ν' άπάντηση :

— Ζητάμε τόν 'Αντίχριστο !

Ό Τελινύ άκούγοντας την άπάντησι αυτή, ώρμησε θαρραλέα έναντίον τους. Μά πρίν προφτάσει νά κινή δυό βήματα, σωριάστηκε κάτω χτυπημένος από δέκα μαχαίρες συγχρόνως.

Άμέσως ό Κοσσέν έσκυψε από πάνω του.

Ό γενναίος Ισπάτης δέν είχε ξεμυθήσει ακόμα. Μά μολονότι βρισκόταν στη στενή άγωνία του, δταν τά θολωμένα μάτια του αντίκρισαν τόν Κοσσέν, κατέβαλε μιά ύπερτάτη προσπάθεια και ψιθύρισε με φωνή πού την έπαγε τό αίμα :

— Προδότη !

Καί άφού τόν έφτυσε κατάμουτρα, ξεμύθησε.

Έντομαξαξίν ό Μπέμ, παραβιάζοντας μιά άντακουρή πόρτα, είχε όρμησει στό δωμάτιο του ναυάρχου.

Ό Κολινύ βρισκόταν στην όρα εκείνη στό κρεβάτι του. Κοιτά του καθόταν ό έξομολογητής που Ισραείς Μερλίν και πού διάβαζε την 'Αγία Γραφή.

Βλέποντας ό ναύαρχος τόν Μπέμ νά μπαίνει μέσα, ένόησε τού πάντα, γύρισε προς τόν Ισραεία και τού είπε με φωνή πού δέν έτρομε καθόλου :

— Νομίζω πως είνε παιά όρα νά μου διαβάσετε τή νεκρώσιμη άκολουθία, πάτερ μου.

Ό Ισραείς κίνησε καταφατικά τό κεφάλι του και με φωνή έπίσημη άρχισε ν' άπαγγέλη τις επαχθείεις εσχές.

Ό κακοήγος όμως 'Αττίν, ό όποιος είχε όρμησει μέσα μαζί με τόν Μπέμ, βρέθηκε μ' ένα πήδημα μπροστά στον άββά Μερλίν και πού κάρφωσε τό μαχαίρι του στην καρδιά.

Ένώ ό σεβάσιμος κληρικός σωριάζόταν κάτω άγνυος, ό Μπέμ πλησίασε στό κρεβάτι του ναυάρχου, κραδαίνοντας την πελώρια σάββα του.

— Μάχαρην δώσεις, μάχαρην λάβεις !... ψιθύρισε ό ναύαρχος με μιά ύπερτάτη άπάθεια.

Κι' έπειδή ό γίγας έδίσταζε νά τόν χτυπήση, έπρόσθεσε :

— Έμυρό !... Χτύπα λοιπόν, δήμυ !... Κάνε γρήγορα !

Συγχρόνως οι έπιδρομείς, οι όποιοι είχαν μπει μέσα, ούρλιαζαν :

— Σφάζε τον !... Σφάζε τον !... Τί κάθουσαι λοιπόν !...

Τότε ό Μπέμ, κατεβάζοντας τό σταθί του, έκοψε μ' αυτό πέτρα γιά πέτρα τό λαμίο του ένδόξου ναυάρχου. Έπειτα, όσόν μανιασμένο θηρίο άρχισε νά χτυπάη και νά περσοκοθή τό σώμα του, ενώ ή άγέλη τών έπιδρομέων ούρλιαζε :

— Χτύπα !... Χτύπα, Μπέμ !

Έξαφρα άκούστηκε μιά φωνή από κάτω, ή φωνή του δούκός ντε Γαύξ :

— Τελείωσεσαι λοιπόν, Μπέμ ;...

Τότε ό γίγας, παίρνοντας τό πτώμα, τό παρουσίασε στό παράθυρο και φώναξε σ' αυτούς πού βρισκότανσαν συγκεντρωμένοι κάτω στην αυλή :

— Τόου τον !...

Άγριοι άλλαλαγμοί χαράς έπακολούθησαν και μέσα σ' αυτό τό πανδαμνίο, ξεχώρισε ή φωνή του Γαύξη, ό όποιος πρόσταζε τόν Μπέμ :

— Πετάξέ τον κάτω !

Ό Μπέμ ύπάκουσε άμέσως και τό πτώμα έπεσε με γδοίπο στις πλάκες τής αυλής.

Άμέσως ό Γαύξ, ό 'Ωμάλ, ό Μοντασέ και καμιά είκοσαριά άλλοι έξέχοντες καθολικοί, έσκυψαν πάνω από τόν αμόφυρτο αυτόν όγκο, κυττάζοντας τον με προσοχή.

— Αυτός είνε !... Τόν άναγνωρίζω !... φώναξε ό Γαύξης.

Και πατώντας τόν ένδοξο νεκρό, πρόσθεσε :

— Νά τώρα πού σ' έχω κάτω άπ' τή φτέρνα μου, καταραμένη ναύαρχε, 'Ηξερα πολύ καλά δια θα οχόταν μιά μέρα, πού θα σ' άντικρίζε διας σ' άντακούω τώρα...
 — Άνανδρε !... άκούστηκε τότε έξαφρα μιά φωνή.

Και μέσα στην άπόλυτη σιωπή πού έπακολούθησε, ό Ζάν Παριναγιάν — γιατί αυτός είχε μιλήσει — προχώρησε προς τόν δούκα και στάθηκε μπροστά του λέγοντας :

— Ό πατέρας σου ονομαζόταν ό «Σημαδεμένος». Λοιπόν, από δω και πέτρα, θα ονομαζέσαι κ' έού ό «Μπατισμένος» !

Και σηκώνοντας τό χέρι του, τό κατάρσε βιαρό στό πρόσωπο του Γαύξη.

Ό κρότος του ραπίσματος άντήχησε άλλόκοτα μέσα στη νεκρική εκείνη σιωπή. Ό Γαύξης, κλονισμένος από τό δυνατό χτύπημα, κλονίστηκε κ' έπεσε τρία βήματα πίσω, άνάμεσα στους στρατιώτες του.

Όλ' αυτά διαδομαστίτησαν μέσα σ' έλάχιστα δευτερόλεπτα. Άμέσως όμως άγριος κραυγές κ' άλλαλαγμοί άντήχησαν.

Ό Παριναγιάν τράβηξε άμέσως τό σταθί του. Κατάλαβανε όμως, ότι είχε φτάσει παιά ή τελευταία του όρα.

Πενήντα χέρια διπλωμένα είχαν ύψοθει άπειλητικά άλλόγορά του. Μά πρίν προφτάσει κανένα άπ' αυτά νά τόν χτυπήση, έννοιασε κάποιον νά τόν τραβάη πίσω και νά τόν σπώνη ψηλά.

Πέσασε έτσι μιά πόρτα, ή όποια έκλεισε με δύναμη άίστασης και τότε ό νέος Ισπάτης είδε

πώς αυτός πού τόν είχε σώσει, ήταν ό πατέρας του.

Άμέσως ένα πλήθος άρχαίων ρίχτηκε έπάνω στην πόρτα εκείνη, προσπαθώντας νά τήν σπάση.

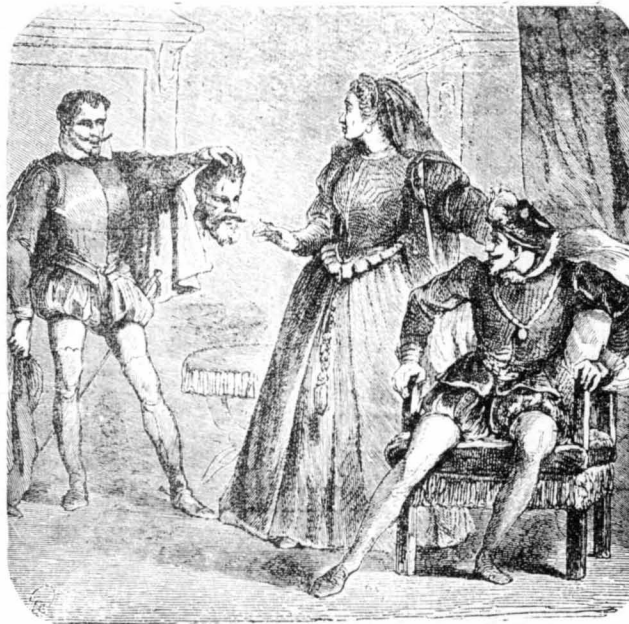
— Τί άνοησία ήταν αυτή πού έκανες παιά ; ρώτησε με τή μεγαλύτερη άφέλεια του κόσμου ό γέρο Παριναγιάν τό γιό του, καθώς άνέβαιναν μαζί μιά σκάλα πού βρισκόταν άπέναντι στην πόρτα.

— Όχι δά... Δέν έπελευώσαμε ακόμα ! άπάντησε ό νέος, τρίζοντας τά δόντια του άπ' την όργη.

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε ό Γαύξης νά φωνάζη κάτω στην αυλή :

— Έκατό άνδρες νά μπουν άμέσως στό μέγαρο και νά συλλάβουν αυτό τόν άρχείο ! Πρέτει νά έχω σε μιά όρα τό κεφάλι του.

(Άκολουθεί)

'Ο Γαύξης επιδεικνών στην Αικατερίνη των Μεδίκων και στον Βασιλέα Κάρολο τό κεφάλι του ναυάρχου Κολινύ.